Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація улиця ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 185. | Нинѣ: гр. Андрея Стр. рим. Раймунда | Завтра: Самуила пр. Вересень | Середа 19 (31) серпня 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 19 м.; захôдъ 6 г. 41 м. Баром. 765 терм. + 28 0° + 15 6°. | Рôкъ II.

Знаймо всему мѣру!

У насъ все буває не такъ, якъ у людей: коли не робить ся нѣчого, то вже крайно нѣчого; колижь возьмуть ся що робити, то зновъ безъ кôнця и мѣры. Такъ оно дѣє ся и теперь, коли зъ обавы передъ холерою заводять ся всѣлякѣ порядки санітарнѣ Розумѣємо то дуже добре, що для загального добра мусить и не оденъ поодинокій чоловѣкъ потерпѣти, мусить принести жертву для загалу. Алежь зновъ годѣ, щобы тѣ жертвы були такѣ, що руйнували бы битъ чоловѣка або оскорбляли его въ чуствахъ людскости. Въ такихъ выпадкахъ, якъ теперѣшный не досыть єсть поступати енерґічно, але при тôмъ и розважно та по людски, щобы въ виду грозячои небезпечности не выкликувати ще нетактовнымъ и нерозважнымъ поступованємъ загального знеохоченя, ба що бôльше якогось опору або и розъяреня, а вôдтакъ и шкоды, котра бы въ дальшихъ наслѣдкахъ могла такъ само статись небезпечною и шкôдливою, якъ то зло, котрому стараємо ся заздалегôдь зарадити.

До сихъ кôлька слôвъ спонукали насъ жалѣ и нарѣканя, якѣ дôйшли до насъ зъ кôлькохъ сторôнъ краю, а именно зъ повѣтôвъ львôвского, мостиского и зъ Подôля, на невôдповѣдне поступованє тыхъ, котрыхъ обовязкомъ єсть допильнувати зарядженъ санітарныхъ по селахъ. Всѣ тѣ жалѣ выходять на одно; селяне кажуть: Та най вже и холера прийде; то для насъ все одно, бо чи такъ, чи сякъ, прийдесь загибати. Головнѣ жалѣ пôдносять ся противъ того, що въ многихъ селахъ заказують поити худобу въ ставахъ и рѣкахъ, та що въ самѣ жнива наказують вывозити гнôй въ поле, хочь господарѣ готовѣ закопувати его въ землю, або присыпати грубою верствою землѣ. То вывожене гною на поле найбôльше лякає господарѣвъ, бо не лишь, що они занятѣ вывоженємъ не можуть вхопити завчасу збôжа зъ поля, але ще й тратять гнôй, бо не можуть его нѣякъ переорати. На Подôлю, де чорна земля, тверда теперь якъ скала, о ораню нема й бесѣды а вывезеный гнôй зôсохъ на поли на порохъ и вѣтеръ его теперь розносить свѣтами. Не знаємо, якъ на то глядить комісія санітарна, але по нашôй думцѣ присыпуванє гною грубою верствою землѣ, може чи и не лѣпшій мало бы хосенъ, якъ вывожене его въ поле, а господарѣ не потребували бы лякати ся на рôкъ неурожаю.

Такъ само заказують по селахъ прати бѣле въ ставахъ и рѣкахъ, мочити коноплѣ, хочь бы въ копанкахъ, положеныхъ далеко за селомъ и т. д. А при тôмъ ще й якъ обходять ся зъ людьми! Зъ Тишковець въ Городенщинѣ н. пр. доносять намъ, що тамъ якійсь сторожь безпечности заставши жѣнку, що прала вызолене бѣле на ставѣ, не лишь скинувъ то бѣле зъ лавки у воду, але ще й жѣнку друливъ въ ставъ, на щастє въ тôмъ мѣсци не глубокій. Въ многихъ селахъ, де коноплѣ становлять одну изъ найголовнѣйшихъ галузей господарства и промыслу домашного, або не позваляють ихъ мочити, якъ вже сказано, хочь бы въ копанкахъ поза селомъ, або пôдъ загрозою великихъ каръ наказано повытягати на пôвъ перемоклѣ зъ воды. Найбôльше однакожь жалують ся всѣ на то поступованє, яке практикує ся при заводженю порядкôвъ санітарныхъ. Мы то знаємо, що нашъ селянинъ не дуже скорый до заводженя якогось нового ладу у себе; але вôнъ зновъ и не такій, щобы не послухавъ, коли промовить ся єму до розуму и серця и коли вкажесь єму на его власне добро. Тому ще разъ звертаємо увагу на то, що тактовне поступованє тыхъ, що мають допильнувати порядкôвъ санітарныхъ по селахъ, єсть у насъ въ нинѣшну пору ще бôльше потрѣбне, якъ коли небудь.

При тôмъ насуваєсь намъ ще одна гадка. Звѣстно загально и то учить давный досвѣдъ и досвѣдъ на теперѣшнôй холерѣ за границею, що пошесть та выбухає якъ разъ найскорше и найсильнѣйше по такихъ осередкахъ, якъ мѣста и мѣсточка, а значно слабше по селахъ. Коли де потреба у насъ великои енерґіѣ, то якъ разъ по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ; тутъ бы навѣть не завадило й трохи драконьскои строгости. А тымчасомъ що тутъ дѣє ся? Де слѣдно тѣ порядки санітарнѣ? Не перечимо, що може въ неоднôмъ мѣстѣ або мѣсточку дешо зроблено; але мы беремо примѣръ зô Львова; перейдѣмъ ся заулками по нашôй столици — чи знайдемо тутъ таку чистоту, якои теперь потреба?

1

ЛѢСНЫИ ОБРАЗОКЪ.

Написавъ Генрикъ Сѣнкевичъ.

Въ лѣсѣ, густôмъ лѣсѣ, на широкôй полянцѣ, стояла хата побережника Стефана. Она була пошита соломою, а збудована зъ кругляковъ, мѣжь котрѣ повтыкано замѣсть цементу мохъ; біля хаты стояли два господарскѣ будынки, а передъ нею стеливъ ся кусень загородженого поля, стояла керниця зъ журавлемъ, кривобока, зъ водою, котру вкрывала зелена ряса.

Передъ вôкнами росли сонѣчники и дикѣ мальвы, високѣ та стрункѣ и покрытѣ густо цвѣтомъ; здавало ся, неначе громада метеликôвъ ихъ обсѣла. Зъ пôдъ сонѣчникôвъ выглядали червонѣ головки маку, коло мальвъ пнявъ ся горохъ цвѣту рожевого, низомъ рôсъ барвѣнокъ, золотый крокишъ и блѣдѣ астры, бо придусило и закрыло ихъ вôдъ сонця сиве листє сонѣчника та мальвъ.

Въ городѣ, по обохъ бокахъ дороги, що вела до хаты, засѣяно моркву, бураки та капусту; трохи дальше филювались за кождымъ подувомъ вѣтру голубѣ цвѣточки льну, темнѣли зеленѣ гички бараболь, а на найдальшôй части широкои полянки мѣнило ся зелене збôже то яснѣйшою то темнѣйшою краскою ажъ генъ по береги озера, що пôдмывало зъ одного боку полянку.

Деревъ не було много при хатѣ. Кôлька черешень зъ темнымъ блыскучимъ листємъ и одна береза зъ довгими тонкими галузками, котра такъ близько хаты росла, що й найлехшій вѣтерець кидавъ єѣ зеленѣ косы на соломяный, мохомъ оброслый дахъ; а коли сильнѣйшій вѣтеръ нагнувъ березу до стѣны и всѣ єѣ галузки и листє доторкались даху, то здавало ся, що ось то береза цѣлує ся зъ хатою и бере єѣ въ свои обôймы.

Въ тôй березѣ водило ся много воробцѣвъ, а шепôтъ єѣ листя и галузя мѣшавъ ся зъ цвѣрѣньканємъ и радôснымъ крикомъ птахôвъ. Пôдъ стрѣхою несли ся голубы, тому и тамъ всюды чути було ихъ розговôръ, ворвокане, приналжуванє и неначе просьбы та осуды, якъ то звычайно веде ся мѣжь голубами, птицею на диво голосною и говôркою.

Бувало неразъ, якъ що сполохало ихъ, то коло хаты пôднимавъ ся шумъ крылъ, а воздухъ ажъ роѣвъ ся вôдъ цѣлои громады бѣлыхъ птиць; чути було заколотъ и шумъ и воркованє проводирôвъ. Цѣлый рôй вылѣтавъ нечайно, круживъ, описуючи у воздусѣ то великѣ то малѣ кола, збивавъ ся въ купу, або розлѣтавъ ся; згубивъ ся въ синявѣ небеснôй, то зновъ заблысъ пôдъ сонцемъ бѣлыми перами, зависъ надъ хатою, захитавъ ся, заколысавъ ся у воздусѣ и вкôнци падавъ якъ хмара снѣжныхъ пластинокъ на сѣру стрѣху хаты.

А коли таке дѣялось въ часѣ раннои або вечѣрнои зорѣ, тогды въ блескахъ воздуха голубы тѣ вже не були бѣлѣ, але рожевѣ, и якъ огники або порозкиданѣ листочки рожѣ, падали на стрѣху и березу.

Вечеромъ, коли сонце ховалось за лѣсы, притихавъ помалу розговôръ пôдъ стрѣхою и цвѣрѣньканє на березѣ. Воробцѣ и голубы стрѣпували росу зъ крылъ и забирались на спочинокъ; часомъ заворкувавъ або зацвѣрѣнькавъ ще котрый, але все рѣдше и рѣдше, тихѣйше, соннѣйше, ажъ вкôнци затихало все — сумракъ падавъ зъ неба на землю, хата, черешнѣ и березы теряли свôй видъ, зливались зъ собою въ одну масу, тонули и навкрывали ся мракою, що пôдносила ся зъ озера.

Коло полянки, якъ далеко окомъ засягнешь, тягнула ся довга стѣна темныхъ сосонъ и гущавины лѣснои. Стѣна тая перерывала ся въ однôмъ мѣсци, а прибираючи въ дальшôмъ напрямѣ видъ коритаря, ширшала чимъ разъ бôльше. Въ тôмъ ширшаючôмъ коритари бовтали ся филѣ озера и сполокували берегъ полянки. Озеро було широке, бо другій конець его, неначе губивъ ся въ далечинѣ и хиба якъ крôзь мраку можна було розпôзнати червоный дахъ и баню церкви,

А що дѣє ся теперь въ нашôй столици, то певно въ далеко бôльшôй мѣрѣ дѣє ся по другихъ нашихъ мѣстахъ. Мы не можемо собѣ навѣть представити, якъ могли бы выглядати такî мѣста якъ н. пр. Коломыя, Бучачь и другî безъ историчнои въ нихъ нехарности. Тутъ бы то треба взяти ся зъ цѣлою енергією и, якъ кажемо, навѣть зъ драконьскою строгостію до заводженя санітарныхъ порядкôвъ, бо колибъ що не дай Боже, мала бы й до насъ занестись та страшна пошесть, то рѣчь певна, що она выбухне въ тыхъ найлюбѣйшихъ єй гнѣздахъ всякои заразы, якъ по селахъ вже зъ своеи природы здоровѣйшихъ.

Холера.

Кругъ, якій заняла холера въ Европѣ, а въ котрого осередку знаходить ся наша держава стѣсняє ся чимъ разъ бôльше чимъ разъ бôльшою стає небезпечнôсть для нашого краю. Зъ двохъ сторôнъ пôдходить вже та пошесть до насъ зъ Россіѣ; вôдъ Люблина и вôдъ Одессы. Послѣ найновѣйшихъ вѣстей выбухла въ сѣмъ мѣстѣ сильна холера, въ наслѣдокъ чого протомедикъ Меруновичь домагавъ ся оногды на засѣданю комісіѣ санітарнои якъ найскоршого выставленя баракôвъ холеричныхъ на Яновскôмъ, та щобы постарати ся вôдъ товариства Червоного Хреста о возы транспортовî и о вôдповѣдну службу.

Въ Нѣмеччинѣ ширить ся холера чимъ разъ дальше, а найсильнѣйше выступила въ Гамбурзѣ. Въ суботу було тамъ 433 выпадкôвъ занедужаня на холеру, а 145 выпадкôвъ смерти. Вôдъ 18 до 29 с. м. занедужало тамъ всего 1936 людей, а зъ тыхъ померло 656. Въ мѣстѣ наставъ сумъ и страхъ; цѣле мѣсто опустѣло, рухъ на улицяхъ дуже малый; театръ и циркъ замкненî, городы публичнî и реставраціи пустî. Сенатъ наказавъ позамыкати всѣ школы и заборонивъ всякî забавы зъ танцями. Якъ бы на довершенє нещастя, выбухла въ мѣстѣ ще й чорна вôспа.

Въ инишихъ сторонахъ Нѣмеччины проявилась ще холера крôмѣ Берлина въ Преверцъ коло Маґдебурґа и въ Штіґґертъ въ Меклепбурґскôмъ. Въ Бремѣ сконстатовано 5 выпадкôвъ азійскои холеры. Въ Альтонѣ занедужало вôдъ полудня въ суботу до полудня въ понедѣлокъ 77 людей, а зъ тыхъ померло трицять и кôлька. Въ полиційныхъ арештахъ выбухла такожь холера, въ наслѣдокъ чого выпущено на волю 150 арештантôвъ, що сидѣли тамъ за якîсь меншî провины.

Дальшî вѣсти про еміґрацію нашихъ селянъ.

Вѣсти, якî теперь надходять зъ повѣтôвъ збараского и скалатского о еміґраціи селянъ за границю до Россіѣ, потверджають однодушно, що еміґрація зменшила ся. Переважна часть родинъ зъ Ивановки, Качановки и Пероховця вернула вже зневохочена домôвъ. Еміґранты зъ инишихъ громадъ вертають такожь цѣлыми товпами. Взагалѣ число еміґрантôвъ въ наслѣдокъ того малѣє вже бôльше якъ до половины.

Изъ Збаража доносять, що рухъ въ тамошнôмъ повѣтѣ зменшивъ ся дуже. Значне число выходцѣвъ вертає повне розчарованя.

Донесеня тî — каже Gaz. Lwowska — суть найлѣпшимъ доказомъ, якъ дуже пересаднî вѣсти були ширенî декотрыми часописями, котрî доказували н. пр мѣжь инишимъ, що на повернене выходцѣвъ не можна числити, бо ихъ выслали до Батумъ! Доношено такожь, що выходцѣ пôдпалили якîсь села. На пôдставѣ строго переведеныхъ доходжень можемо завѣрити, що донесеня тî не мають нѣякои пôдставы. Въ селѣ Романôвцѣ, тернопôльского повѣта, выбухнувъ вправдѣ огонь въ пасѣцѣ, але въ причины зовсѣмъ случайнои, немаючои нѣякои звязи зô справою еміґрацій.

Отворенє выставы промыслово-будôвлянои

вôдбуло ся вчера передъ полуднемъ. Якъ уже звѣстно, выстава тая уряджена въ будынку політехніки львôвскои. По богослуженю, вôдправленôмъ въ костелѣ св. Маріѣ Магдалины, удавъ ся комітетъ, гостѣ, выставцѣ и публика на площу выставы, де въ гарно пристроенôй брамѣ витали всѣхъ директоръ выставы п. Радваньскій и члены комітету. Брама тая уряджена пôсля пляну проф. Мініха зъ приладôвъ и начиня, уживаныхъ при роботахъ будôвляныхъ. Передъ самымъ отворенемъ выставы всѣ робôтники: мулярѣ, каменярѣ, столярѣ, теслѣ и ихъ помôчники, уставленî на пôдвысшеняхъ по обохъ сторонахъ брамы, працювали и выглядало се дуже гарно.

О год. 11 приѣхавъ протекторъ выставы, п. Намѣстникъ. Єго повитавъ проф. Захаревичъ и ввѣвъ до вестібулю (сѣней) школы, де вже зôбрала ся спора громада осôбъ. Вестібуль бувъ прибраный гарными диванами и зеленю, а въ клѣтцѣ сходовôй середъ цвѣтôвъ, штучныхъ скалъ и т. п. виднѣвъ бюстъ Монарха. Межи достойниками, що були при отвореню выставы, були всѣ три архіепископы львôвскî и представителѣ властей.

Въ вестібули промовивъ професоръ Захаревичъ, подякувавши п. Намѣстникови за протекторатъ, за вôдступленє будынку школьного на выставу, а всѣмъ выставникамъ за жертволюбнôсть и помôчь для выставы. Вказує се на зрозумѣнє интересôвъ нашои суспôльности. Выстава тая причинить ся певно до пôдвигненя нашого промыслу будôвельного. Вôдтакъ подякувавъ зôбранымъ гостямъ, що прибули на отворене выставы.

На се вôдповѣвъ п. Намѣстникъ (промову подаемо въ скороченю): „Признаю ся, що тому кôлька мѣсяцѣвъ я трохи не вѣривъ въ успѣхъ сеи выставы и зъ деякою обавою слухавъ замѣрôвъ комітету выставы, а коли и принявъ я протекторатъ, то лише зъ пересвѣдченя, що безусловно треба пôдпирати тыхъ, що хотять показати овочѣ своєѣ працѣ, бо се додає имъ и охоты и вытревалости въ дальшôй працѣ. Однакъ нинѣ бачу, що обава моя була безпôдставна, бо выстава уряджена завдяки комітетови дуже добре и цѣлый край нею заинтересувавъ ся.

Выстава, котру нинѣ отвираємо, має подвôйне значѣнє. Она єсть доказомъ працѣ на поли промыслу и будôвництва, заохотою до дальшого розвою сеи галузи культуры, а при тôмъ, сподѣваю ся, причинить ся и до обниженя коштôвъ будôвляныхъ, котрî у насъ суть за великî. Добрый успѣхъ сеи выставы буде такожь доброю ворожбою и для будучои выставы краєвои.

Щасливо складали ся обставины для тои выставы. Єѣ мавъ вôдвидѣти и Є. Вел. Цѣсарь въ суботу. Однакъ на жаль подорожь Монарха вôдкликана. Причиною сего була печаливôсть Є. Вел Цѣсаря о добро населеня, котре зъ нагоды Єго приѣзду зôбралось бы невмѣру численно и вело бы житє нещоденне. Чи холера грозить намъ теперь бôльше, чи нѣ, се може собѣ каждый такъ або сякъ толкувати; але що небезпечнôсть послѣдними днями зросла, сего годѣ заперечити. Хочь и якъ прикро намъ, що Монархъ не приѣде, то таки якъ зважимо сю причину, всѣ мусимо згодити ся зô своимъ положенемъ. Всякî инишî здогады, чому вôдкликано подорожь Є. Вел. Цѣсаря, не мають найменшои пôдставы.

Въ надѣѣ, що спôльными силами уряджена выстава принесе великій хосенъ краєви, оголошую єѣ отвореною“.

По тôй промовѣ п. Намѣстникъ зъ достойниками обôйшовъ цѣлу выставу, що мѣстить ся и въ школѣ и на дворѣ передъ школою. Цѣлôсть выставы робить дуже добре

що стояла по другôй сторонѣ, та чорный край лѣса, що замыкавъ овидъ недалеко за церковцею.

Сосны приглядали ся собѣ зъ высокихъ пѣсковатыхъ берегôвъ въ озерѣ, якъ въ зеркалѣ, и здавалось, що въ тôй глубѣни єсть другий лѣсъ; а коли лѣсъ колысавъ ся на земли, то колысавъ ся и въ озерѣ; коли шумѣвъ на земли, здавало ся, що вôнъ шумить и въ водѣ; а коли знозъ середъ тишины воздушнои стоявъ неподвижно, то тогды въ гладкôй не поморщенôй глубѣни кожда чатинка сосны вôдрысовувала ся ясно, а дерева йшли прямо, мовь ряды полкôвъ, що йдуть десь далеко-далеко, ажь генъ въ безконечнôсть. На серединѣ озера вôдбивало ся въ день сонце, ранкомъ и вечеромъ зоря, въ ночи мѣсяць и зорѣ и здавало ся оно такимъ глубокимъ, якъ высокимъ єсть надъ нами небо, ще генъ за сонцемъ, зорею, мѣсяцемъ и зорями.

Въ хатѣ проживавъ побережникъ на имя Стефанъ и єго донька, шѣснайцятилѣтна дѣвчина, Катруся. Катруся була въ тôй хатѣ тымъ, чимъ зоря на небѣ. Росла она въ невинности великôй и богобоязни. Покôйный дядько, котрый въ своѣмъ часѣ не зъ однои печи хлѣбъ ѣвъ, а на старôсть бувъ ще дякомъ въ сусѣднôй церквѣ, навчивъ єѣ читати на молитвословѣ, а чого дядько не довчивъ ще, того навчивъ єѣ лѣсъ. Отже пчолы навчили єѣ працѣ, голубы — якъ бути непорочною, сѣрî воробцѣ — якъ щебетати старому батькови весело, тиха вода навчила єѣ мирности, погода на небѣ — погоды на земли, побожный утренный дзвонъ на церквѣ — побожности, а доброта Бога — доброты людскои.

Такъ отже батько, якъ и Катруся проживали мирно и щасливо, якъ тôлько середъ тишины и глушѣ лѣснои можна щасливо жити.

Разъ, въ самъ день передъ Зелеными святами, старый Стефанъ прийшовъ на полудне до дому. Вôнъ обôйшовъ великій кусень лѣса и вернувъ утомленый, бо ходивъ по болотахъ и трясавицяхъ. Катруся дала обѣдати, а по обѣдѣ, коли псови дала ѣсти, та горщки и миски помыла, сказала:

— Татуню?

— А що?

— Пôду до лѣса.

— Йди, йди. Нехай тебе тамъ вовкъ надыбає або яка гадина.

— Пôду по зѣле. Завтра Зеленî свята, треба зѣля до церкви.

— А но!

Катруся взяла на голову хустку — жовту мальовану въ синî цвѣты и шукаючи кошика на зѣле, зачала спѣвати:

— Ой прилетѣвъ соколъ, прилетѣвъ ясный...

Старый заворкотѣвъ добродушно:

— Щобы ты така була охотниця до роботы, якъ до спѣву!

Катруся, котра пôдняла ся була на пальцѣ, щобъ подивити ся на полицю, вôдвернула голову до батька, засмѣялась весело, и показуючи бѣлî зубы, спѣвала дальше, неначебъ хотѣла подратувати батька:

— Любои зазулѣ шукати, нещасный...

— Радабъ ты собѣ соколика вышукати — говоривъ дальше старый. — Може такъ того соколика зô смолярнѣ? Ну, се байка. Спѣвомъ не заробишь на кусокъ хлѣба.

А Катруся на се:

— „Ой не побивай ся соколику, не гукай! Про сю зазульку озера пытай.“

— А вы, татуню, ту приберѣть въ хатѣ — говорила дальше. Пôдъ вечѣръ верну, то ще выдою коровы. Але треба пригнати єѣ зъ лѣса.

Найшла кошикъ, поцѣлувала батька въ руку и выйшла. Мѣжь тымъ старый Стефанъ знайшовъ розпочатый невôдъ и выйшовши передъ хату, сѣвъ на приспѣ. Зôбравъ шнурки, взявъ голку, прижмуривъ одно око и хотѣвъ наволочи. Промахнувъ ся на право, промахнувъ ся на лѣво, сплюнувъ, а въ кôнци вымѣривши добре, поцѣливъ, наволѣкъ и почавъ низати сѣть.

Однакъ вôдъ часу до часу споглядавъ ще на Катрусю. Катруся йшла лѣвымъ берегомъ озера а на высокôмъ зрубѣ берега видно

вражѣнє. Львовяне дуже зацѣкавили ся сею выставою и зачинають єѣ численно звиджувати. Другимъ разомъ подамо опись єѣ.

Переглядъ політичный.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила именованє пос. Лупула буковиньскимъ маршалкомъ краєвымъ.

Президентъ міністрôвъ ґр. Таффе выславъ референта санітарного въ міністерствѣ справъ внутрѣшныхъ, Кусого, на инспекцію санітарну до Моравы, Шлеска, Галичины и Буковины, щобы поинформувавъ ся, якй въ сихъ краяхъ пороблено зарядженя противъ холеры.

Міністерство фінансôвъ застановило вымѣну срѣбла въ головнôмъ урядѣ монетарнôмъ и значковôмъ зъ днемъ 31 с. м.

Правительство француске выслало Ґірсови ваґонъ сальоновый для переѣзду зъ Женевы до Есъ-ле Бенъ, де россійскій міністеръ стрѣтитъ ся зъ амбасадоромъ Моренгаймомъ. Ґірса повитавъ такожь міністеръ Рібо.

Сербскй радикалы уважають утворенє ліберального кабінету за замахъ державный и лагодять ся до сильнои опозиціѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 30 Серпня.

— **Именованя.** Міністерство просвѣты именувало дѣйстными учителями: Кар. Станевича для школы реальнои въ Тернополи, Генр. Копію вô Львова для ґімназіи въ Сяноцѣ, Юл. Костецкого вô Золочева для ґімназіи въ Стрыю, Брон. Лятошиньского для Станіславова, Войт. Нѣмця для Тарнова, Болесл. Стояновского въ Тернополя для Перемышля, Болесл. Свибу вô Львова для Ярослава, Іос. Шафрана для Ряшева и Іос. Лятковского провізоричнымъ учителемъ головнымъ въ семинаріи мужескôй въ Станіславовѣ.

— **Конкурсы.** Урядъ почтовый въ Скварявѣ, въ пов. золочѣвскôмъ, потребує експедієнта. Подавати ся можна до 10 вересня с. р. до ц. к. Дирекціи почтъ и телеґрафôвъ.

— **Вступнй испыти** до середныхъ школъ у Львовѣ вôдбудуть ся не 5 и 6 вересня, якъ було оголошене, але якъ все 1 и 2 вересня с. р., а то зъ причины вôдкликаня приѣзду Є. Вел. Цѣсаря. — Испыти зрѣлосты для поправы одного предмету въ женьскихъ семинаріяхъ вôдбудуть ся вô Львовѣ дня 5 вересня, а въ Перемышли дня 6 вересня.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзницъ** оголошує слѣдующе: „Зъ днемъ 1 вересня 1892 р. отвирає ся дотеперь тôлько для руху особового, пакункового, посылокъ поспѣшныхъ и такихъ-же въ цѣлововоовыхъ наборахъ уряджений стації Славско и Гребенôвъ при шляху Стрый-Лавочне, такожь и для руху посылокъ дрôбныхъ, отже для загального руху.“

— **Новый урядъ телеґрафічный** отворено въ Грушовѣ, повѣта яворôвского. Урядъ сей полученый зъ урядомъ почтовымъ въ ограниченою службою денною.

— **Зъ нагоды вôдкликаня подорожи** Монарха подавъ п. Омелянъ Браєръ у всѣхъ польскихъ часописяхъ вô Львовѣ таку гадку пôдъ осудъ людей: „Приготовленя на принятє Є. Вел. Цѣсаря можна бы выхôснувати на якусь иншу благородну цѣль; именно можна бы урядити цѣлый рядъ забавъ публичныхъ на великій розмѣръ на добродѣйнй цѣли; на мою думку теперь найлѣпше въ дохôдъ тыхъ бѣдакôвъ комôрникôвъ, що задля конечныхъ розпоряджень комісій санітарныхъ въ краю, безъ власнои провины, потерпѣли матеріяльно. Отже я раджу заложити комітетъ, котрый бы сейчасъ тымъ всѣмъ занявъ ся.“

— **Комітетъ выставы краєвои** въ р. 1894, подає до загальнои вѣдомости: „Зъ причины, що но 9 вересня с. р. и черезъ цѣлый той мѣсяць буде радити Соймъ краєвый, а черезъ те буде й бôльше обывателѣвъ въ столици краю, вôдкладає ся перше засѣданє головного комітету выставы краєвои въ р. 1894 до дня 25 вересня с. р. на год 10 передъ полуднемъ въ сали ратушевôй у Львовѣ. Запрошенй члены комітету зволять приняти се до вѣдомости. Львôвъ дня 28 серпня 1892 р. Презесъ комітету загальнои выставы краєвои — Адамъ Сапѣга.“

— **До комітету заг. выставы краєвои** въ р. 1894 щоразъ бôльше радъ повѣтовыхъ именує своихъ вôдпоручникôвъ и обдумує фондъ запомоговый на цѣли выставы. Якъ горячо тѣла самоуправнй попирають думку о выставѣ, свѣдчить найлѣпше ухвала Рады повѣтовои въ Яслѣ, котрою призначено 500 зр. на цѣли выставы. Суму тую узчасть певно богато иншихъ радъ нормальною и вôдповѣдною до ваги пôдприємства та поспѣшить зъ такою самою запомогою на цѣли выставы. — Вôдпоручниками выбрано: зъ ясельскои рады повѣтовои п. Ромуальда Пальха, посла соймового; зъ добромильскои п. Волод. Млотковского; зъ богородчаньскои віцепрезеса рады пов. п. Кирила Пачовского.

— **Повѣнь** навѣстила въ ночи зъ 3 на 4 серпня 44 громадъ повѣта дрогобицкого и кôлька дворскихъ обшарôвъ. Староство зарядило ліквідацію шкоды.

— **Пригода на зелѣзници.** Дня 25 с. м. стражникъ зелѣзничій Иванъ Ридзакъ, занятый на шляху коло Долины пôдъ Сянокомъ, хотѣвъ зôгнати зô шляху коровы, бо небавомъ мавъ надôйти поѣздъ. Притôмъ пôткнувъ ся вôнъ, упавъ и дивнымъ дивомъ ручкою вôдъ хоруговки, котру мавъ при собѣ, пробивъ собѣ груди въ околици серця. Єго перевезено сейчасъ на стацію, а по удѣленю єму помочи лѣкарскои, до сянôцкого шпиталю. Рана єго дуже небезпечна.

— **Старôсть — не радôсть.** Поки сила була, працювавъ на себе по змозѣ. До 80 року житя бувъ керманичемъ на дарабахъ. А далѣ руки єго стали дрожати, очи недовиджувати — годѣ робити на себе. Вже жѣнка померла, дѣти, всеи родины не стало, а вôнъ все ще живъ и жиє дотеперь, однакъ вже не зъ працѣ рукъ своихъ, але зъ милостинѣ. Єсть то Домінікъ Чулекъ, 104-лѣтный старець, котрый по Варшавѣ ходить за прошенымъ хлѣбомъ. Вôнъ убраный въ довгій плащь, самъ сивый, зъ довгою бородою, а пôдпирає ся палицею. Выглядає мовь давнй богомôльники и зъ виду вôнъ дуже привѣтный. При собѣ носить вôнъ метрику зъ Ковна, въ котрôй написано, що вôнъ уродивъ ся дня 17 марта 1789 р. Гарный вѣкъ, а все таки старôсть — не радôсть.

— **И холера на щось придасть ся.** Ажь теперь, коли зъ обавы передъ холерою стали по бôльшихъ мѣстахъ робити порядки и комісіѣ санітарнй почали заглядати въ кождый кутикъ — розумѣєсь, що то не по нашихъ мѣстахъ — вышло не одно на верхъ, про що доси бувъ бы нѣхто не знавъ; декуды показалась страшна нужда и декуды знову така — не знаємо вже, якъ то назвати — нечистота, чи якъ, що ажь волосє стає на головѣ дубомъ. Ось кôлька примѣрôвъ зъ такихъ мѣстъ, якъ Вѣдень и Петербургъ. Вѣденьскй рапорты поліційнй подають мѣжь иншимъ ось такй факты: Въ однôмъ домѣ въ двохъ нужденныхъ хатчинахъ коло стайнѣ мѣстило ся 9 осôбъ; въ стайни призначенôй найвысше на 4 конѣ, жило 5 осôбъ; въ пять вогкихъ сутереновыхъ помешканяхъ мѣстило ся 39 осôбъ а въ трохъ иншихъ помешканяхъ, де було лишь 14 лôжокъ, спало 44 осôбъ обоєго поля. Старшй спали на голôй земли а дѣти но двоє въ баліяхъ. При однôй улици начислила поліція въ 25 помешканяхъ пôдъ землею ажь 342 людей. Але ось що выкрыла санітарна комісія въ Петербурзѣ. При Покровскôй улици жили тамъ въ маленькôмъ домѣ двѣ старй вже сестры, донки урядника, Софія и Степаніда Третяковй. Комісія хотѣла зайти до того дому, але що не напукала ся, не надзвонила ся та не застукала ся, — нѣхто не спѣшивъ ся отвирати. Здавалось, що въ домѣ нема й живого духа. Ажь наконець поліціянъ, що ходивъ зъ комісією, перелѣзъ черезъ огорожу и знайшовъ тутъ 64-лѣтну Степаніду, якъ полола грядки и зовсѣмъ не журилась о то, що тамъ хтось, добуває ся до хаты. Ажь коли поліціянъ отворивъ дверѣ и впустивъ комісію, озлобилась стара и кинулась до комісіѣ: Чо' хочете? Чого мене безпокоите? Забирайтесь! Ѣй сказали тогды, о що розходить ся, и зайшли до хаты. Вже въ сѣнехъ чути було якійсь страшенный смрôдъ, котрый ставъ ще сильнѣйшій, коли зайшли до комнаты, де спали сестры. На постели, въ котрои найбôльше здававъ ся той смрôдъ выходити, побачили якусь купу лахматя. Коли пôдôйшли до постелѣ, розбѣглось зъ неи якихъ кôлькадесять щурôвъ, а на землю упала якась людска кôсть. Теперь розкинули лахи и пôдъ ними знайшли зôгниле вже тѣло 74-лѣтнои Софіѣ Третяковои. На пытаня лѣкарѣвъ вôдповѣдала Степаніда безъ всякои звязи и лѣкарѣ сконстатували, що она не спôвна розуму. По довгихъ выпытуваняхъ сказала она лишь: „Моя сестра померла ще въ маю, але просила мене, абы єѣ не похоронити. Та й я незадовго умру, а тогды можуть насъ обѣ разомъ поховати. Показалось дальше — якъ доносять „Новости“ — що Степаніда спала два мѣсяцѣ коло гниючого трупа своеи сестры и перенесла ся ажь тогды до другои комнаты, коли вже й єѣ почали були щуры гризти. Степаніду вôдставлено до дому божевôльныхъ.

Телеграмы.

Вѣдень 30 серпня. Fremdenblatt дементує вѣсть, будьто бы въ послѣднихъ часахъ вела ся межи Є. Вел. австрійскимъ Цѣсаремъ а папою якась переписка.

Петербургъ 30 серпня. Зъ добре поинформованого жерела доносять, що міністеръ фінансôвъ Вышнеградскій рѣшучо уступить, а его наслѣдникомъ буде Витте. Дотычный указъ має появити ся 11 вересня.

Берлинъ 30 серпня. До 28 с. м. бувъ тутъ лишь оденъ выпадокъ смерти на холеру.

Антверпія 30 серпня. Вчера занедужало тутъ 2 людей на холеру и 2 померло.

єѣ було, якъ на образку. Бѣла єѣ сорочка, червона пасмиста спôдничка а жовта хустка, миготѣли зъ далека ярко, якъ якій цвѣтъ. Хочь се була ще весна, то таки грѣло добре, ажь пекло.

Вôдôйшовши такъ зъ пôвъ версты вôдъ хаты, повернула въ бôкъ и вôйшла въ лѣсъ. Година була пополуднева, на свѣтѣ духота, але за се въ лѣсѣ холодно. Катруся йшла все дальше, ажь ось несподѣвано й станула, усмѣхнула ся и покраснѣла якъ вишня.

Передъ нею на стежцѣ, що губила ся въ глубинѣ лѣса, стоявъ молодый, може вôсѣмнайцятилѣтный парубокъ.

Молодый парубокъ то бувъ смоляръ зъ кôнця лѣса и йшовъ саме до хаты Стефана.

— Слава Йсусу Христу! — сказавъ смоляръ.

— Слава на вѣки!

Катруся замовкла, тôлько очи терла зъ сорому, а потôмъ пôднявши запаску, накрыла нею лице, споглядаючи въ усмѣшкою зъ пôдъ рубця въ лице смоляря...

— Катрусе?

— Що, Ивасю?

— А чи татуньо дома?

Сердега смоляръ може и не про татуня хотѣвъ спытати, але якось злякавъ ся и мимо хôть такъ запытавъ.

Потôмъ замовкъ и чекавъ, чи Катруся не вôдозве ся перша до него, але Катруся стояла тôлько и мяла кôнцѣ запаски, сама такожь дуже засоромлена. А вôдтакъ и промовила:

— Ивасю?

— Що, Катрусе?

— А то смолярня нынѣ не дымить?

Она такожь хотѣла що иншого спытати.

— Чому бы не дымила? Смолярня нѣколи не стає. Я лишивъ при нѣй кривого Франка; але ты, Катрусе, крутишь щось, якъ лисъ, на смолярню.

— Е, бо я йду по зѣле.

— Пôду зъ тобою, а якъ вертаючи не проженешь, то й до хаты.

— Мала бы я кого проганяти...

— Якъ любишь, то не проженешь, а якъ не любишь, то проженешь. Скажи, Катрусенько слôвце: чи ты мене любишь?

— Ой доле моя доле! — и Катруся накрыла лице руками.

— Що менѣ сказати! Люблю тебе, Ивасю, дуже тебе люблю — шепнула тихо.

А опôсля, закимъ смоляръ вспѣвъ єй вôдповѣсти, кликнула, вôдкрывши засоромлене лице и очи:

— Ходѣмъ по зѣле, ходѣмъ скоренько!

(Дальше буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Крехевецк

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.